

Jacqueline Wilson

MIDNATT

Översättning: Lina Erkelius

Alfabeta

Fler böcker av Jacqueline Wilson:

Kära tjejer

Siressade tjejer

Tjejer på stan

Kattmumien

Den tatuerade mamman

Tjejer i tårar

Lola Rose

Bästisar

Historien om Tracy Beaker

Tracy Beaker, skolans bästa elev

Vem älskar Prue

Tracy Beaker i huvudrollen

Besök också:

www.jacquelinewilson.co.uk

Nyfiken på mer?

Titta in på www.alfabeta.se

eller skicka ett vykort, fax eller e-post till

Alfabeta Bokförlag, Box 4284, 102 66 Stockholm,

fax 08-643 24 31, e-post info@alfabeta.se

så får du vår katalog.

Engelska originalets titel: *Midnight*

Ursprungligen publicerad av Random House Children's Books

Copyright © 2003 Jacqueline Wilson

Copyright © 2007 svenska utgåvan:

Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm

Översättning: Lina Erkelius

Omslag: Nick Sharratt

Tryck: ScandBook, Falun 2007

ISBN 978-91-501-0573-5

Till Trish

Kära CD!

Mamma och pappa ska ut på en stor middag med dans i kväll. Själv har jag aldrig varit på dans om man inte räknar med skoldiscon, men hur kul är det? Jag hoppas alltid att Will ska komma och prata med mig. Att han inte vill dansa med mig fattar jag ju, även om vi brukade dansa och larva oss hemma. Men i skolan låtsas han inte känna mig. Ofta behandlar han mig som en främling hemma också. Så har det varit sedan han fick veta. Det har förändrat allting.

Brukar du gå ut och dansa? Jag hoppas alltid få se dig när jag läser dagstidningarna och skvellersidorna i mammas Hello!. Särskilt hoppades jag få se ett foto på dig när jag hörde att Midnatt hade vunnit pris som årets bästa bok i en förlagstävling. Jag gick till tidningskiosken i flera dagar efteråt och bläddrade igenom alla tidningar. Jag ville så gärna se en bild på dig, men det enda som fanns var ett foto på en kvinna med långt blont hår som höll ett exemplar av Midnatt, och en stor guldtröfé i form av en penna med vass udd. Är det din fru? Din flickvän? Hon är väldigt vacker. Och vad lycklig hon måste vara.

Hjärtliga hälsningar från Violet

ETT

”Är det säkert att ni klarar er?” frågade mamma.

”Klart att de klarar sig”, sa pappa. ”Kom nu, annars får taxichauffören spader.”

”Ni har numret till hotellet i fall något händer”, sa mamma. ”Jag har lagt en lapp vid telefonen. Och om det skulle hända något jätteallvarligt måste ni ringa polisen.”

”Fast det vore väl ingen större vits. Alla poliser är ju på fest med er”, sa jag.

Pappa blottade sina tänder i ett fånigt grin. Han hade bytt om från uniform och vit skjorta till lika fula festkläder. Kritstrecksrändig kostym och kråsskjorta, och fluga i stället för slips. Hans leende var så påklustrat. Han skulle alltid spela världens trevligaste polis.

”Lägg på ett kol nu, Iris, och sluta tjafsa.”

”Vi borde ha kört barnen till farmor”, sa mamma, men så tystnade hon tvärt. Hon visste lika väl som vi andra att vi inte skulle kunna vara hos farmor.

”Hur som helst borde vi ha ordnat med barnvakt”, sa hon svävande.

”Vi är inga småungar, mamma”, sa jag.

Hon gav mig en snabb kyss och jag kände hur konstigt hon luktade av tung parfym. Hon hade sprutat på sig för mycket av senaste semesterns taxfree-parfym. Giorgio var egentligen inte en doft som passade henne, men i kväll hade hon verkligen velat anstränga sig och till och med satt på sig push-up-behå. Hennes bröst stod rakt ut i den svarta åtsittande klänningen. Och klänningen var lite *väl* åtsittande. När hon gick ut ur vardagsrummet såg jag konturerna på hennes trosor, men det var ingen idé att säga någonting. Hon skulle hellre dö än sätta på sig stringtrosor.

Å andra sidan, själv hade jag vita småflickstrosor av bomull. Och om mamma hade fått bestämma skulle jag ha haft vita småflickssockor också. Hon behandlade mig som om jag vore tre år och inte tretton.

”Will! Kom ner, vi går nu!” ropade mamma.

Will var femton, snart sexton. Han var min bror, men inte bara det. Han hade alltid varit min bästa vän också. Och min värsta fiende.

Jag hade gett honom mitt första leende när jag var sex veckor gammal. Och när jag var ett halvår höll jag ut händerna mot honom och ville att han skulle ta upp mig i famnen. Det mindes jag förstås inte, men mamma hade berättat det, och hon sa alltid sanningen. Trodde vi i alla fall.

Men jag hade också många *egna* minnen från det att jag var liten och låg i vagn. Will brukade ställa sig på knä fram-

för mig och spela dockteater. Jag fick vara Guldlock trots mitt mörka hår, och så var det inte tre björnar utan bara två: Pappa Björn, som var Wills, och Mamma Björn, som var min.

Will hade inte ens börjat i skolan då. Ändå kunde han hitta på pjäser som varade i timmar. Nej, inte timmar. Och det var förstås inga *riktiga* pjäser. Det enda han gjorde var att låta Pappa och Mamma Björn dansa för mig. Pappa Björn brummade med djup basröst medan Mamma Björn hade en ljusare, mildare röst. Mycket mer kunde det inte ha varit, men för mig var det som om det växte upp en hel skog ur golvet under mig, och det var *riktiga* Pappa Björn och Mamma Björn som rörde vid mig. Jag sträckte fram händerna, smekte deras lurviga pälsar och kände hur de doftade honung.

Sedan, när Will började i skolan, lekte mamma en larvig lek med mig: ”Tittut, här är Pappa Björn! Tittut, här är Mamma Björn!” De förblev leksaksbjörnar med pärlögon och stumma, broderade munnar. Men så fort Will kom hem höjde de sina nosar i vädret och brummade ett ”välkommen”. Ända sedan vi var små hade jag varit säker på att Will hade magiska krafter. Ibland använde han de krafterna på ett snällt sätt. Men ibland var han elak.

”Vänta du bara, Violet”, kunde han säga om han tyckte att jag hade tagit den största kakbiten när vi åt mellanmål

eller om jag hade gungat en gång för mycket i vår gemensamma gunga.

Ovissheten var det värsta. Han drog alltid ut på tiden. För det mesta brukade han vänta tills vi hade lagt oss. Då kom han smygande in i mitt rum.

”Pappa Björn är väldigt arg på dig”, viskade han i mitt öra. ”Han vill bita näsan av dig.” Han nöp mig hårt i näsan. ”Han vill riva dig med sina klor.” Han rev mig på armarna och grävde in naglarna i huden på mig. ”Han vill kväva dig med sin stora bak.” Han pressade Pappa Björn hårdare och hårdare mot mitt ansikte.

Jag vred undan ansiktet och skrek. Mamma kom springande.

”Violet hade en mardröm, så jag tröstade henne med Stora Björn”, sa Will utan att tveka en sekund.

Jag hade kunnat visa mamma min röda näsa och mina rivmärken, men jag vågade inte och hon anade aldrig någonting.

Pappa tittade ofta snett på Will, men det ingick ju i hans jobb att vara misstänksam. Han gillade inte Will. Det visste vi allihop, även om ingen sa något.

Vi pratade överhuvudtaget inte mycket om det som var viktigt.

Will pratade knappt med någon av oss. Han kom hem från skolan, gjorde i ordning en jättemacka åt sig och gick

upp till sitt rum. Där blev han kvar. Hela kvällen. Mamma brukade bära upp middagen på en bricka åt honom. Pappa tyckte inte att hon skulle vara betjänt åt sin son. Däremot ville han gärna att hon skulle vara betjänt åt *honom*; det var en annan sak, tyckte han. Numera väntar Will tills han vet att de tittar på tionyheterna. Då smyger han ner och värmer en familjepizza eller en hel påse strips.

Jag har försökt vara i köket när han är där, men han pratar inte med mig heller. Han grymtar ja eller nej om jag frågar något, men han tar aldrig initiativet till något samtal.

Jag står inte ut. En gång försökte jag ta honom i handen. Han ryckte inte undan den utan tittade bara ner på våra knutna händer. Som om de inte tillhörde oss. Min hand blev slapp som en död fisk och jag drog mig ur hans grepp.

”Will!” ropade mamma nu. ”Kommer du ner?” Hon lät nästan vädjande.

Jag trodde att han skulle vägra och stanna kvar på sitt rum, men så hörde vi hans steg i trappan. Han gick långsamt, tog tid på sig, men till slut kom han ner i vardagsrummet och ut i hallen.

”Där är du ju. Vad bra”, sa mamma glatt. ”Du tar hand om din syster nu, eller hur?”

Will tittade på henne men sa ingenting. Han hade bytt från skoluniform till en stor grå skjorta, svart väst och jeans. Han var barfota och hade en smal silverkedja runt hal-

sen. Hans mörka hår spretade, som om han hade dragit händerna genom det. Han var ännu blekare än vanligt, nästan grönaktig i huden.

Hälften av alla tjejerna i skolan var kära i honom. Vissa av pojkarna också.

”Jaså, man ska ha halsband nu för tiden?” sa pappa.

Will blinkade inte ens. Han tittade på mamma.

”Pojkar kan också ha halsband”, sa hon hastigt. ”Will? Nu är det du som har ansvaret i kväll. Det är du som är chefen.”

”Okej”, sa Will.

Mamma suckade djupt. Hennes upphissade byst hävde sig. Hon log mot honom. ”Då tar du hand om Violet?”

”Absolut”, sa Will. ”Oroa er inte, vi klarar oss.”

”Du är min pojke du”, sa mamma.

Så hade hon inte sagt på flera år. Will svarade inte förän de hade öppnat ytterdörren.

”Jag är inte din pojke.”

Han nästan viskade det, men mamma hörde, det visste jag. Ingen sa någonting på en lång stund. Sedan sa mamma hej då igen. Hon lät ensam och övergiven.

”Hej då, mamma”, sa jag. Jag tyckte så synd om henne.

”Hej då, Violet. Hej då, Will. Hej då, mina älsklingar.”

”Överdriv inte”, sa pappa. ”Hej då, ungar. Se till att komma i säng i rimlig tid. Inga dumheter och stanna inte uppe till midnatt. Det kommer att dröja innan vi kommer

hem. Dansen slutar inte förrän ett och sedan blir det nog någon form av efterfest.”

”Och då öppnar du och dina polare ett par flaskor whisky till”, sa Will.

Mamma ropade ett sista hej då. Hon lät som en sorgsen fågel med en enda entonig melodi. De gick. Och Will och jag blev ensamma.

Jag tittade på honom och han tittade på mig. Hans mörkgröna ögon var så klara. Jag trodde att han skulle gå raka vägen upp till sitt rum igen, men det gjorde han inte. Jag försökte möta hans blick så länge som möjligt, men till slut blev jag tvungen att vika undan. Jag såg mig nervöst omkring i vårt tråkiga vardagsrum och när jag tittade på honom hade han fortfarande blicken riktad mot mig.

”Vad är det?” frågade jag med bultande hjärta.

”Jag hypnotiserar dig att göra som jag vill”, sa han.

”Lägg av.”

”Nej. Det är du som ska lägga av, lilla Violet. Det är jag som är chefen. Glöm inte det.”

Han gick bort till den bruna manchestersoffan. På mammas sida var det prydligt och fint. Där låg hennes Maeve Binchy-bok, *Radio Times* och andra tidningar i en prydlig trave bredvid hennes kudde. Pappas sida var blanksliten och hade märken efter hans feta bak. Will log.

”Otroligt skönt att han inte är min riktiga farsa”, sa han.

”Jag är så ledsen, Will. Allt det där som farmor sa. Hon måste vara knäpp i huvudet. Varför har inte mamma och pappa sagt någonting tidigare? De är ju lika knäppa som hon.”

”Du fattar visst inte. Det är underbart. Världens kick att slippa ingå i den här skitfamiljen.”

”Men du ingår. Du är min bror.”

”Det är jag inte alls, pucko.” Han tog mig i handleden, vände upp insidan och tittade på mina blodådror. Sedan höll han fram sin egen handled. Hans ådror låg mycket ytligare än mina. De var smala och alldeles blå. ”Annat blod.”

”Blått blod.”

”Dåligt blod.”

”Jag hatar farmor.”

”Och jag älskar den sura gamla tanten för att hon har förändrat mitt liv. Jag bor kvar här tills jag fyller arton, sedan drar jag.”

”Tänker du söka upp din biologiska mamma?”

”Nej, hon verkar inte heller så kul. En pundare som lämnade bort sitt barn. Nej tack. Jag vill inte ha fler föräldrar. Jag klarar mig på egen hand.”

”Du kommer inte att vara ensam”, sa jag. ”Jag följer dig vart du än går.”

Han såg på mig och skrattade. ”Okej, lilla fjäskunge. Nu äter vi.”

”Tillsammans?”

”Du kan ju ta med dig din mat upp om du vill, men själv äter jag här.” Han satte sig på mammas sida i soffan med ena benet över armstödet.

”Mamma har tagit fram fiskgratäng ur frysen. Det finns grönsaker också. Vill du att jag gör i ordning det?”

”Äh, sådan skit ska vi inte ha”, sa Will. ”Vi ska ha pizza.”

”Jag tror inte att det finns någon pizza hemma.”

”I så fall beställer vi.”

Han tog telefonen, slog ett nummer och beställde en extra stor specialpizza med alla tillbehör, två vitlöksbröd, två stora Cola och en stor förpackning med glass, choklad-, vanilj- och jordgubbssmak.

Jag tittade undrande på honom. Han hade inga kontanter, det visste jag. Han hade inte fått veckopeng på jättelänge och hans bankbok hade pappa lagt beslag på. Jag funderade på hur mycket pengar jag hade i min plånbok. Högst fem pund. Plus ett pund eller så i småpengar som skramlade runt i min skolväska. Mer var det inte.

”Kreditkortsnummer? Javisst”, sa Will och rabblade några siffror och ett utgångsdatum. Ha la på luren och flinade. ”Middag om tjugo minuter.”

”Hittade du bara på det där numret?”

”Nej, det är pappas. Han lämnade sin plånbok på köksbordet förut. Den var full av tjugopundsedlar, men om jag känner honom rätt har han säkert helkoll på hur många det

var, och antagligen har han strukit dem med osynligt bläck också, för att kunna se eventuella fingeravtryck. Och om jag snodde hans kreditkort skulle han märka det direkt, så det var ingen idé. Men jag la numret på minnet. Enkelt.”

”När han får kontoutdraget kommer han att märka.”

”Om någon månad, ja. Men skit i framtiden. Jag vill leva i nuet.”

Vi delade på jättepizzan, åt upp vitlöksbrödet, drack Colorna och slevade i oss av glassen.

”Ta all jordgubbsglass om du vill”, sa Will. Han visste att det var min favoritsmak.

Det var så skönt att det var han och jag igen. Jag la mig i soffan, proppmätt och lycklig.

”Min mage!” sa jag och gned den. ”Jag spricker!”

”Du ser ut som Muffy”, sa Will.

Det var hans chinchilla. Han hade haft henne i fem år och älskat henne över allt annat. Han hade aldrig velat vara nära någon av oss andra, däremot kunde han sitta i flera timmar med Muffy i knät. Hon behövde nästan aldrig vara i buren. Will brukade låta henne gå omkring som hon ville, och ofta gömde hon sig under en kudde eller i någon säng, så man vågade aldrig bara dimpa ner någonstans. Det fanns alltid risk att man satte sig på henne.

Will påstod att hon var rumsren, men det hände olyckor flera gånger. Jag försökte låta bli att reta upp mig när

jag råkade sätta mig på hennes hårda små kulor.

Will blev alldeles olycklig när hon dog, det märkte jag, men vid det laget hade vi skilda rum och pratade inte så mycket. Mamma och pappa hade sagt att vi skulle hålla oss ifrån varandra.

”Han börjar bli stor nu. Du ska inte ränna i hans rum hela tiden”, sa mamma.

”Men jag vill vara med honom.”

”Det kanske inte är så klokt. Han behöver sitt privatliv. Och du behöver ditt. Förstår du?”

De skulle inte ha kunnat hindra oss, men Will hade själv börjat vilja vara ensam. När jag följde efter honom sa han åt mig att gå. Det kändes så ensamt utan honom.

”Varför köper du inte en ny chinchilla, Will? Eller något annat djur?”

”Jag vill inte ha något.”

”Men du har kvar Muffys bur i ditt rum.”

”Jäpp.”

”Vad konstigt med ett rum där det står en tom bur.”

”Det är *ditt* rum som är konstigt. Alla älvorna. Hänger de kvar i taket inne hos dig?”

”Naturligtvis.”

”Kråkälvan, Trollsländan, Rosen... vilka fler?”

”Du kan inte ha glömt dem. Du brukade ju också leka med dem. Kom, så ska jag visa dig.” Jag tog honom i armen.

När vi kom in i mitt rum log han. ”Just det...” Han tittade på alla fjorton älvorna som hängde i taket. Han sträckte upp handen och puffade till Månstrålen så att hon satte i gungning. Hennes fjäderlätta vingar fladdrade mjukt, som om hon flög på riktigt.

Hon var den första av mina älvor som jag hade lyckats med. Jag hade försökt kopiera Casper Dreams älvor ända sedan jag fick hans första bok, men mina lustiga små skapelser var ingenting jämfört med hans otroligt vackra teckningar. Mina älvor var så tjocka och knöliga, med knappar till ögon, och garnhår.

Sedan hade miss Lang, den gamla damen som bodde granne med oss, lärt mig att sy ordentligt. Hon hade visat mig olika stygn och en jul hade hon gett mig alla sygrejer som behövdes för att göra en liten trasdocka med kläder. Jag hade ingen lust att sy en trasdocka, men jag fick nytta av grundmönstret när jag utformade min älva. Jag satt länge och studerade Månstrålen i Casper Dreams bok innan jag vågade försöka mig på att göra en egen.

Jag valde vitt sidentyg, trots att det var väldigt sladdrigt att arbeta med. Jag sydde fast små pärlor i fällan på hennes klänning, gräddvita vingar på ryggen och hår av ljus bomullsgarn som nådde långt nedanför hennes knän.

Hon blev inte exakt lik den älva som Casper Dream hade tecknat, men hon var i alla fall mycket finare än sina

klumpiga systrar, dem som jag hade sytt av filttyg.

Will gillade Månstrålen. Han gillade Rosen, Blåklockan och Höstlövet också, men mest av alla gillade han älvan som satt på ryggen på en svart kråka. Jag hade hittat kråkan bland en massa gamla hattar i en secondhandbutik. Det var nog ingen riktig uppstoppad kråka, men den såg så läskigt verklig ut med sin knallgula näbb och svarta pärlögon. Jag kände mig aldrig riktigt bekväm med Kråkälvan, och särskilt inte när Will lät henne flyga genom luften medan han sa en massa otäcka trollformler.

Han hade lekt med mig och älvorna tills pappa ertappade oss en gång.

”En pojke i din ålder som leker med älvor?” hade han sagt med ett hånflin.

Efter det gick Will inte i närheten av dem. Men nu rörde han vid dem igen. Han drog i dem så att de dansade i sina gummiband, tog tag i Kråkälvans små svarta tår så att både hon och kråkan studsade upp och ner, som om de hoppade bungejump.

”Gör inte så där”, sa jag, men han låtsades inte höra. Han drog i de andra älvorna också, som om han spelade klockspel. De gungade i gummibanden så att vingarna böljade.

”Lägg av!” Jag knuffade till honom.

Och det blev en hårdare knuff än jag hade tänkt. Han tappade balansen och föll. Kråkälvans gummiband gick av

och hon flög tvärs över rummet och landade i ett hörn. Älvan föll av kråkan och kråkan bröt ena vingen.

”Titta vad du har gjort!” Jag tog älvan och granskade henne. ”Å nej, hennes klänning har gått sönder, och jag som har slut på svart spets.”

”Skyll dig själv när du knuffar mig så där, dummer”, sa Will. Han satte sig på knä bredvid mig och tog kråkan och älvan i händerna. Älvans tunna spetsklänning hade fastnat i kråkans vassa näbb och skulle inte gå att laga. Will stack in fingret i hålet.

”Stackars lilla trasiga Kråkälva.” Han lät henne flyga genom luften rakt mot mig. ”Hon är farlig. Akta dig, Violet, så att hon inte hackar ihjäl dig.”

Men han märkte att jag inte var på skämthumör och slutade fåna sig. Han drog en fjäder ur kråkans vinge och stack in den i älvens mjuka rygg.

”Så där. Nu kan hon flyga igen. Och så kan du sy en ny klänning till henne. Har du ingenting svart? Förresten, jag har ju svarta strumpor. Dem kan du ta.”

”Hon ska inte ha en klänning av så tjockt tyg. Det skulle inte bli bra.”

”Nu vet jag! Min väst!” sa Will.

Den var också ett fynd från en secondhandbutik, en sammetsväst i hippiestil från 70-talet, men på något sätt var den ändå snygg på Will. Det var hans absoluta favoritplagg.

”Nej, den tycker du så mycket om, den kan jag inte ta.”

”Klart att du kan.” Han drog av sig den och slängde den till mig. ”Varsågod och klipp.”

”Men jag vill inte förstöra den.”

Då tog han själv fram saxen ur mitt syskrin och klippte upp västen i ryggen. ”Så. Nu har *jag* förstört den. Nu kan du börja sy. Har du svarta paljetter? Svarta band?”

Jag började klippa till en liten svart klänning åt Kråkälvan. Will satt bredvid med benen i kors och tittade på. Han grävde i mitt syskrin, hittade min andra sax och började klippa till någonting av den trasiga västen.

”Tänker du sy?”

”Pojkar syr inte”, sa han. Han imiterade pappas röst så skickligt att jag blev tvungen att titta upp för att försäkra mig om att det verkligen var Will och inte pappa som satt där.

Han fortsatte att klippa. Det blev en långsmal bindel, lite bredare på mitten.

”Vad är det du gör? Det där kommer inte att passa till Kråkälvan.”

”Det är inte till Kråkälvan, det är till dig.”

Han satte bindeln för ögonen på mig och knöt den i nacken. ”Nu ska du gå på maskeradbäl, Askungen.”

”Och vem är du – den goda fen?” Jag låtsades som om alltihop var en lättsam lek, men mitt hjärta bultade.

Jag visste vad som väntade nu.